

CZYM JEST UŚWIĘCENIE I JAK SIĘ ONO PRZEJAWIA W CHRZEŚCIJAŃSKIM ŻYCIU?

I. Czym jest uświęcenie?

1. W Starym Testamencie

Uświęcenie to oddzielenie (wydzielenie czegoś lub kogoś) i poświęcenie wyłącznie Bogu. W S.T. tak rozumiane oddzielenie wyrażane było za pomocą czasownika „kadosz”. Odzielone czyli święte było (byli):

- pierworództwo (II Mojż.13:2), ołtarz (III Mojż.8:15), rzecz ofiarowana Bogu (III Mojż.27:28), świątynia (II Kron.29:5 i dalej), kapłani i lewici (II Kron.30:15 i 17 w.), lud izraelski (Izaj.62:12)

2. W Nowym Testamencie

Terminem „święty” (gr.hagiasmos) określano wszystkich chrześcijan (Dz.Ap.9:13, Rzym.8:27, 12:13, I Kor.6:2, Ef.4:12, 5:3, 6:18 itp.). Dlatego też świętymi i błogosławionymi są nazywani wszyscy wierzący, którzy mają udział w pierwszym zmartwychwstaniu (Obj.20:6).

Dlatego o potrzebie uświęcenia może mówić jedynie osoba, która wcześniej przyjęła usprawiedliwienie od Chrystusa. Bez przyjęcia łaski usprawiedliwienia człowiek jest martwy duchowo dla Boga i nie może dobrze czynić. Najpierw więc musi przez łaskę Chrystusa przyjąć życie (Ef.2:5), a później zostaje dopiero przez Niego stworzony, przeznaczony do życia w uświęceniu (Ef.2:10).

Żaden z ludzi więc nie może stać się świętym przez etyczno-religijne życie. Gdyż człowiek z natury nie ma sobie dobroci, sprawiedliwości i świętości, ale grzech. Jak czytamy: Rzym. 3:10-12: *Jak napisano: Nie ma ani jednego sprawiedliwego, Nie masz, kto by rozumiał, nie masz, kto by szukał Boga; Wszyscy zbroczyli, razem stali się nieużytecznymi, nie masz, kto by czynił dobrze, nie masz ani jednego.*

Dlatego też Jezus rzekł: *Nikt nie jest dobry, tylko jeden Bóg.* Mar. 10:18b

Dlatego też Salomon pyta: *„Któż może powiedzieć: Oczyszcilem swoje serce, jestem wolny od grzechu?”* Przyp. 20:9

Człowiek staje się świętym czyli chrześcijaninem oddzielonym od grzechu i przeznaczonym dla życia w Chrystusie jedynie przez Boga (I Kor.1:2)

II. Dlaczego uświęcenie jest tak ważne?

- ponieważ taka jest Boża wola. Jak czytamy w: 1 Tes. 4:3: *Taka jest bowiem wola Boża: uświęcenie wasze, żebyście się powstrzymywali od wszeteczeństwa.*. Inne wersety to: I Piotra 1:15, Ef.5:3

- ponieważ jest celem naszego powołania! Jak czytamy w 1 Tes. 4:7: *Albowiem nie powołał nas Bóg do nieczystości, ale do uświęcenia.* Inne wersety to: Ef.1:4, Rzym.1:7, I Kor.1:2

- ponieważ bez uświęcenia nikt nie ujrzy Chrystusa! Jak czytamy w Hebr. 12:14: *Dążcie do pokoju ze wszystkimi i do uświęcenia, bez którego nikt nie ujrzy Pana,*

III. Przez kogo i w jaki sposób uświęcenie jest możliwe?

– to sam Bóg ma moc nas uświęcić (por. 1 Tes. 5:23)

Dlatego, aby uświęcenie było możliwe Bóg musi nas wyposażyć w swoją moc, do pełnienia Jego woli (por. Ef.3:16 oraz):

20. A Bóg pokoju, który przez krew przymierza wiecznego wywiódł spośród umarłych wielkiego pasterza owiec, Pana naszego Jezusa,

21. Niech was wyposaży we wszystko dobre, abyście spełnili wolę jego, sprawując w nas to, co mile jest w oczach jego, przez Jezusa Chrystusa, któremu niech będzie chwała na wieki wieków. Amen. Hebr. 13:20-21

– uświęcenie jest możliwe dzięki Duchowi Świętemu i wyraża się w owocu nowego życia (por. Gal.5:22-23). Chrystus stał się poświęceniem dla nas (I Kor.1:30)

- wydawanie tego owocu uświęcenia jest rezultatem trwania w Chrystusie:

4. Trwajcie we mnie, a Ja w was. Jak latorośl sama z siebie nie może wydawać owocu, jeśli nie trwa w krzewie winnym, tak i wy, jeśli we mnie trwać nie będziecie. Jan. 15:4

IV. Jaki jest cel i przejawy trwania procesu uświęcenia?

Cel uświęcenia jest wspominany jedynie w kontekście przyjęcia przez człowieka usprawiedliwienia Chrystusowego. O tym celu i przejawach uświęcenia czytamy w wielu miejscach Nowego Testamentu. Mówią o tym całe fragmenty, jak i pojedyncze wiersze. Dlatego najpierw spojrzymy na cel i przejawy uświęcenia w jednym z wybranych fragmentów listu do Rzymian, a później w kilku wybranych wersetach zapisanych w innych listach apostoelskich.

Uświęcenie wyraża się więc w dążeniu do:

a) nauka wybranego fragmentu: Rzym.6:6-22

- tego, aby nie służyć już nadal grzechowi; (Rzym.6:6) *Wiedząc to, że nasz stary człowiek został wespół z nim ukrzyżowany, aby grzeszne ciało zostało unicestwione, byśmy już nadal nie służyli grzechowi;*
- tego, aby żyć tylko dla Boga (Rzym.6:11) Rzym. 6:11 *Podobnie i wy uważacie siebie za umarłych dla grzechu, a za żyjących dla Boga w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.*
- tego, aby nie być posłusznym pożądliwościom ciała (Rzym.6:12) *Niechże więc nie panuje grzech w śmiertelnym ciele waszym, abyście nie byli posłuszni pożądliwościom jego,*
- tego, aby członki naszego ciała służyły jedynie sprawiedliwości (Rzym.6:13 i 19-20)
13. I nie oddawajcie członków swoich grzechowi na oręż nieprawości, ale oddawajcie siebie Bogu jako ożywionych z martwych, a członki swoje Bogu na oręż sprawiedliwości.
19. Po ludzku mówię przez wzgląd na słabość waszego ciała. Jak bowiem oddawaliście członki wasze na służbę nieczystości i nieprawości ku popełnianiu nieprawości, tak teraz oddawajcie członki wasze na służbę sprawiedliwości ku poświęceniu.
20. Gdy bowiem byliście sługami grzechu, byliście dalecy od sprawiedliwości.

b) nauka wybranych wersetów:

- tego, aby naszym całym życiem był Chrystus (Fil.1:21, Kol.3:4, Dz.Ap.17:28)
- ciągłego wzrostu duchowego (Ef.4:13b-15)
- tego, aby być takim jak Chrystus (I Jana 3:2)
- zniszczenia wpływu starej natury, naszego „ja”, niewłaściwych przyzwyczajzeń, pragnień itp. (II Kor.5:17, Gal.5:24, Gal.2:20)
- doskonałości (Ef.4:13a)
- napełniania się Chrystusem (Efez. 4:13, Ef.5:18)
- przemieniania swojego myślenia (Rzym.12;2)

Proces uświęcenia jest więc związany ściśle z napełnianiem Duchem Świętym czy też z przynoszeniem owocu. Na ile dojrzewamy duchowo w procesie uświęcenia, na tyle przynosimy owoc i napełniamy się Duchem Świętym.

IV. Jakie są cechy życia w uświęceniu?

Przejawem świętego życia jest:

a) wzrastanie w pokorze

Im bardziej poznajemy Boga i jesteśmy bliżej Jego świętości, tym bardziej rozumiemy i widzimy swoją niedoskonałość. Taki przykład znajdujemy w postawie Hioba (40:4), Abrahama (I Mojż.18:27), Jakuba (I Mojż.32:10), Dawida (PS.22:7), Izajasza (Iz.6:5), Piotra (Łuk.5:8)

b) wzrastanie w wierze i miłości ku Jezusowi i Jego Słowa (I Jana 5:3)
3. Na tym bowiem polega miłość ku Bogu, że się przestrzega przykazań jego, a przykazania jego nie są uciążliwe.

c) zmiana dążeń i myśli serca (Fil.3:13)
13. Bracia, ja o sobie samym nie myślę, że pochwyłem, ale jedno czynię: zapominając o tym, co za mną, i zdążając do tego, co przede mną,

d) gorliwość w czynieniu dobra i zabieganie o zbawienie innych (I Kor.9:6)
27. Ale umartwiam ciało moje i ujarzmiam, bym przypadkiem, będąc zwiastunem dla innych, sam nie był odrzucony